

ковъ; сжщо и Сливненцитѣ; Х. Димитръ и Кара Танасъ, Жеравнянина Златю Кокарчевъ, както и Колю отъ Драганово село и Дончу отъ Копривщица. Въ 1828 год. Россія пакъ обяви войнж на Турція, която както е извѣстно се свхрши съ сключванъето на миръ-тъ въ 1829 год. спорядъ който Гжрція се освободи „по народность,“ а Бжлгаритѣ, злочеститѣ, но добродушнитѣ и довѣрчиви Бжлгари, се съ хиляди изселихж въ Бессарабія и въ Влашко; а останалитѣ . . . . трѣбаше да пжшкати подъ единъ ёще по тежякъ, и по мжчителенъ турски хумотъ! . . . — За да можтъ обаче читателитѣ да иматъ едно уразумѣніе, какъ? и при какви условія сж могли Бжлгаритѣ тжй лесно да се преселятъ съ хиляди въ Бессарабія? — ніе считами за много умѣтно да изложимъ тукъ едно извлѣченіе отъ единъ много важенъ исторически источникъ, относящій се до това преселеніе на Бжлгаритѣ, преимущественно отъ Сливенъ, Ямболъ, и нѣкои други околни мѣстности. Спорядъ съдържанъето на тоя исторически документъ, се ясно вижда, че най многото бѣжанци Бжлгари които сж избѣгали отъ отечеството си, слѣдъ горѣупомянутата Русско-Турска война, сж се заселили въ пуститѣ и праздни мѣста въ Бессарабія, отчасти же и окол' Одесса. — Ніе извличами слѣдователно, въ единъ кратакъ размѣръ, по важнитѣ по любопитнитѣ свѣденія и именно: че на 11 Юнія 1829 год., се съставилъ единъ журналъ въ Министерството на Вжтрешнитѣ дѣла въ Россія, по заповѣдъ на Н. И. Величество блаженнопочившія Царь Николай: за да се преселятъ Бжлгаритѣ отъ Сливенъ и Ямболъ и отъ тѣхнитѣ околности, и да се заселятъ окол' Одесса въ по отпреди (въ 1812 и 1814) заселени „колоніи отъ бѣжанцитѣ Бжлгари; (въ документа „Румелийски виходци,“ називаеми). Въ Одесса и въ околноститѣ на тоя градъ были вече надошли по него време до 1000 души и отъ двата рода; за да не се впрочемъ притеснятъ много жителитѣ на Бжлгарскитѣ колоніи окол' Одесса, распредѣлили се вижда се тіе 1000 души тжй: 600 да се заселятъ въ Одесскитѣ Бжлгарски колоніи, а 400 тѣ въ Бессарабія въ околноститѣ на Исма-